

РЕШЕНИЕ

№ 1558

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в открито заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **177** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на С. Г. М., чрез пълномощник адв.Й. срещу Решение от 31.10.2019г., 103-ти състав, постановено по НАХД № 6127/2018г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 11-01-433/06.03.2018г., издадено от Директор на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на С. Г. М., в качеството на изпълнителен директор на УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“, на основание чл.128б, ал.1 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.) във вр. чл.127, ал.1 от от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.25, ал.5 от от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.). Жалбоподателят счита постановеното решение, както и потвърденото с него НП за неправилни и незаконосъобразни, постановени при превратно тълкуване на събраните по делото доказателства и на установената фактическа обстановка, съставляващо касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК. В подадената касационна жалба са развити съображения, че изложените от страна на решаващия състав на СРС мотиви са напълно незаконосъобразни и влизащи в абсолютно противоречие с чл.11,

ал. 3 от Закона за нормативните актове, т.к. било недопустимо санкциониране на лице по несъществуваща правна норма, която се съдържа в отменен закон. На следващо място решаващия състав на СРС не се бил произнесъл по въпроса за вината на наказаното лице. Касаторът излага доводи, че не споделя правните изводи, до които е достигнал СРС, вследствие на което въззивната инстанция е достигнала до неправилен резултат по повод обжалваното НП. Освен това, считат, че е мналице основание за приложение на чл.28 ЗАНН. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС, като неправилно и незаконосъобразно, алтернативно моли за намаляване размера на наложеното наказание като несъразмерен на извършеното нарушение.

Ответникът – редовно призован, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

По силата на препращащата норма на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211 ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 63 ал. 1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348, ал. 1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно.

Препращащата норма на чл.11 от ЗАНН предвижда, че по „въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго”. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административно-наказателното производство - чл.34 урежда сроковете за започване на административно-наказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а чл.82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл.11 от ЗАНН. В този смисъл е и константната практика на АС-София град като касационна инстанция, както и последвалото Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд.

В конкретния случай, датата на извършване на твърдяното нарушение е 24.07.2015 г. и абсолютната давност от 4 години и 6 месеца - чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК

/редакция след изм. ДВ, бр. 26 от 2010 г./ - е изтекла на 24.01.2020г. Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК, вр.чл.11 от ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва при изтичане на предвидената в закона давност. Изтекъл е определен, изрично лимитиран срок, след който законодателят приема, че поради твърде закъснялото във времето административнонаказателно преследване, се губи смисъла на неговото предупредително и възпитателно въздействие върху дееца и върху останалите граждани на обществото. Заличават се наказателноправните последици от извършеното деяние. В момента на произнасяне на решението на СРС не е била на лице изтекла абсолютна погасителна давност, но касационната инстанция следи за изтичането ѝ служебно, поради което изтеклата такава следва да бъде отчетена при произнасянето ѝ.

Предвид горното, съдът приема, че решението на районния съд следва да бъде отменено, като се отмени и обжалваното наказателно постановление поради изтекла абсолютна давност, а производството по делото да се прекрати.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 31.10.2019 г., постановено по НАХД № 6127/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 11-01-433/06.03.2018г., издадено от Директор на Агенцията за държавна финансова инспекция, [населено място], с което на С. Г. М., в качеството на изпълнителен директор на УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ , на основание чл.128б, ал.1 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.) във вр. чл.127, ал.1 от от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.25, ал.5 от от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (ред. ДВ, бр.35 от 15.05.2015г. отм.).

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство по жалба на С. Г. М. против Наказателно постановление № 11-01-433/06.03.2018г., издадено от Директор на Агенцията за държавна финансова инспекция, [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.